

KRZĄKAĆ (11) *vb impf*

praes 1 sg krząkâm (4). ◇ 3 sg krząkâ (5). ◇ *praet* 1 sg *m* krząkâl(e)m (1). ◇ *part praes act* krząkając (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVIII w.

Wydawać gardłowe nieartykułowane dźwięki o niskich tonach; grundire Calep; screatu aliquid significare Cn (11) : RejWiz 28; Wyiał złoty y począł im brzękąc ná ftole/ Gośpodarzu toć płącę/ moy miły Sokole. Bo iákom ia z dáleká/ nic nie iedząc krząkał/ Tákże fie ty náfluchay/ kiedyć będę brząkał. RejFig Dd; káźle/ krząka choć mu fie niechcze RejZwierc 53, 239; Calep 466a [2 r.].

W porównaniach (4): Ledwe aż fie ieść záchce toż iáko wieprz krząka. RejWiz 6v, 68v; iáko Ofieł krząka/ Niewie co rzec RejZwierc 126; co wždy z nim mowić/ á coż po tym kiedy mu nie rozumieć/ á on klekce iáko bocian/ krząka iáko kiernoz. RejZwierc 62.

W przen (1) : (nagł) Dzyeciártkowfki z Obertiná. (–) TEgo domu ná fwiecie tylko fie cień błąka/ Bo ímierć zá nim tuż ftoiąc zá vchem mu krząka PaprPan H2v.

[*W rymie do: „brząkać” (4), „błąkać” (1), „zająkać” (1)*]

Cf **KRZĄKANIE, KRZEKAĆ**